

VII.

Ba bốn đêm nay, đêm nào Kỳ Sơn cũng thức thật khuya. 2 giờ sáng anh mới lên giường. Ban ngày, công việc họ đạo chiếm hết thời giờ của anh.

Sáng sớm anh ra nhà thờ cầu nguyện cùng với giáo dân, sau đó anh giảng giải và lo lắng cho họ phần tinh thần. Điểm tâm xong anh dạy một lớp Mẫu giáo cho các em trong họ đạo mà vì nghèo đói, xa trường... nên thất học.

Anh dùng cơm do anh tự nấu lấy vào buổi trưa, nằm đâu đó hay tựa đầu vào thành cửa sổ, anh nghỉ trưa độ 15 phút, và từ lúc 14 tuổi học nội khí đến nay, ông chú võ sư của anh không bao giờ cho phép ngủ trưa, mà chỉ nghỉ ngơi buổi trưa chút ít.

14 giờ anh dạy một lớp giáo lý, khi thì lớp giáo lý Rước lễ vỡ lòng, khi thì lớp giáo lý Thêm sức, khi thì lớp giáo lý Bao đồng.

Anh dành từ 16 giờ đến 18 giờ cho lớp giáo lý Tân tông, hoặc tiếp khách, giải quyết các vấn đề về mục vụ, hôn phối, phụng vụ hay giáo luật. Tiếp theo là giờ kinh chiều cho họ đạo. Anh luôn chăm chút, thận trọng và tỉ mỉ trong vấn đề phụng vụ hơn hết.

Anh ăn tối đơn sơ và đạm bạc bằng phần ăn trưa còn lại, rồi sau đó, tập hát cho ca đoàn trên dưới hai mươi ca viên vừa nam vừa nữ hoặc nếu không thì đi thăm các gia đình nghèo trong họ đạo.

Anh là một nhạc sĩ sáng tác, được học với linh mục nhạc sư Tiến Dũng tất cả những môn từ thấp đến cao như hòa âm, đối âm, tấu pháp, chỉ huy, sáng tác và phối khí... anh am tường sâu sắc nghệ thuật âm nhạc. Về phục vụ một nơi hẻo lánh thế này là do anh tình nguyện, vì anh thích mục vụ hơn là các thứ khác, anh thích làm linh mục hơn là nhạc sĩ. Nhưng tư chất đầy nghệ sĩ tính khiến anh ưa thích trở nên một linh mục nhạc sĩ.

Các vị bề trên ở tòa giám mục và đại chủng viện đánh giá anh rất cao, dù vậy anh vẫn cứ thích xông pha giữa cái nghèo, cái cùng cực mà rất hồn nhiên của những con người nơi xa xôi hẻo lánh chốn thôn quê.

Anh kết thúc chương trình làm việc của một ngày cũng giống như cách mở đầu, bằng việc tập nội khí và cầu nguyện. Thường anh lên giường lúc mười giờ đêm.

Nhưng mấy đêm nay, anh thức khuya hơn, bởi anh muốn quay về với âm nhạc, một lãnh vực nghệ thuật tinh tế hơn nhiều lãnh vực nghệ thuật khác, bởi nó vốn trừu tượng, lại dùng âm thanh là chất liệu cũng trừu tượng để diễn tả những thực tại rất trừu tượng.

Hay đúng hơn, anh muốn sáng tác một tấu khúc: "*Tấu khúc cho em*".

Anh nhớ lại từng lời dạy của linh mục nhạc sư Tiến Dũng, muốn sáng tác, hãy sống và hoà nhập vào đối tượng ta định diễn tả.

Anh viết say sưa dưới ánh đèn dầu giữa đêm khuya tăm tối. Nhưng hình ảnh, bóng dáng, lời nói, nụ cười, làn hương, và cả đến sự mềm mại nóng bỏng... đã tạo cho anh một ký ức mỗi lần nhớ đến là mỗi lần rạo rức, rồi hình ảnh của Thùy My trong trắng, hồn nhiên và hết sức dễ thương lại ùa đến vây chặt lấy anh.

Anh khó nhọc, dù làm đủ mọi cách, cầu nguyện, làm việc, thậm chí ngồi thiền mà môn phái võ thuật luyện đan của anh gọi là "Tĩnh tọa pháp"; cả đến ăn chay khổ hạnh, vận khí hay cả đến phép "Trấn phúc bí pháp" đầy công hiệu cũng không thể làm anh quên được hình ảnh Thùy My.

Đời tu của anh dù đã có, nhưng chưa bao giờ xáo trộn, bỗng bệnh, mệt nhọc đầy tràn trở như vừa trải qua gần một tháng nay.

Ôi! Anh chưa một lần bị thử thách êm ái mà lao đao khốn cùng như thế này.

Những lời kinh anh đọc hằng ngày, những hình phạt anh tự ra cho mình bằng cách ăn cơm với muối, bằng những giờ quỳ gối trước Thánh Thể, những giấc ngủ chập chờn trên nền đất lạnh, hay những giờ tĩnh tọa dưới sương đêm... tất cả đều giống như vô hiệu.

Đi đâu anh cũng thấy Thuỳ My và Thuỳ My.

Cách đây bốn hôm, giữa khuya, anh vùng dậy thay quần áo, xếp hành trang, một cách vô ý thức, anh toan trốn chạy.

Đôi ba lần anh định bỏ họ đạo bé nhỏ đáng thương này của anh.

Có những lúc bức thư tố cáo kèm với những lời cha bề trên đại chủng viện, đập vào ký ức anh như những vết roi lẳng nhục.

Chín tháng trôi qua anh chưa tìm ra câu trả lời, thì cơ gì giờ này anh lại chìm đắm vào sự tắc nghẽn vô vọng không sao thấy lối ra.

Có những buổi sáng anh cương quyết với “bản thân nhẹ nhõm”, nhưng buổi chiều anh lại bị chính “bản thân nặng nhọc” khuất phục.

Tất cả những xâu xé, giằng co và mâu thuẫn nội tâm đã biến anh thành lâm lý khó hiểu. Có lần thoáng nghe giáo dân xì xào với nhau: “*thầy mình lúc này kỳ... kỳ...!*”

Họ nào biết, thân xác khỏe mạnh dồi dào sinh lực, bản tính đam mê của một nghệ sĩ lúc nào cũng thêm khát yêu và được yêu, đang bị linh hồn trong sáng, luôn hướng thiện và mơ ước thăng hoa... chống lại từng giây từng phút.

Khi thấy không chịu đựng nổi nữa, anh lấy giấy ra, kẻ khuông nhạc, và ngồi vào viết tấu khúc.

Anh viết say sưa không ngơi nghỉ với hình ảnh Thuỳ My, hình ảnh luôn làm anh nhức nhối tận cùng trong con tim đau đớn và thổn thức... thúc đẩy.

Luật lệ tấu khúc, các kỹ thuật, cách sử dụng âm thanh... cộng với cả một nội tâm sắp bùng nổ, tất cả hoà nhập làm thành một nguồn nhạc hứng tự nhiên tuôn chảy, không cần tính toán mà các âm thanh vẫn tuôn ra, gọi nhau, cuốn nhau, thu hút quyến rũ và xô đẩy nhau một cách tài tình, nhưng hoà hợp và đầy xúc cảm.

1 giờ 25 khuya của ngày thứ tư, anh viết xong tấu khúc. Anh tưởng tượng Thuỳ My đang cười cảm ơn anh.

Những tưởng viết xong tấu khúc anh sẽ nhẹ nhõm tâm hồn, nào ngờ cũng vẫn thế. Đôi lần anh định đốt nó đi, nhưng anh không đủ can đảm làm việc đó. Cuối cùng anh cho nó vào một phong thư lớn, dán tem, và bỏ bưu điện trong một dịp anh về thị xã.